

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΗΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΗΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑκουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέμνην δραχ. 55. Τριμηνίᾳ δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλέν Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΚΥΒΗΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἢ διὰ εἰς αὐθιρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην ἰουδαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδμητίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἡμερίδιος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 5 Αὐγούστου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 36

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Μὰ ἔταν κανεὶς ἀγοράζῃ ἕνα πρᾶγμα σὺν πλειστηριασμῷ δὲν τὸ παίρνει ἀπὸ τὸν πεθαμμένο, εἶπε ὁ Χάρβεϋ. Κάνει ἀπλοῦστατα μιὰ ἐπιχείρησι.

— ὦ, ἔμεῖς τὸ ξέρουμε πὺς δὲν εἶναι τὸ ἴδιον, μὰ γιὰ κατάρφετε νὰ τοὺς πείσῃς. Αὐτὸ τὸ καλὸ ἔχει βλέπεις τὸ νὰ ζῇ κανεὶς σ' ἕνα μέρος προσδευμένο.

— Καλὰ καὶ γιὰ τὸ τότε δὲν σὲ συναγωνίστηκε ἕκκεινος ὁ ναυτικὸς ἀπὸ τὸ Ἦσιπορτ ποδ ἀγόρασε τίς μπότες του. Τὸ Μαίχου δὲν εἶναι προσδευμένο μέρος;

— Τὸ Μαίχου; Ἦφ! Στὸ Μαίχου δὲν ξέρουν καλὰ-καλὰ, ἢ μᾶλλον δὲν ἔχουν ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ βάλῃ τὶς φάτσες τῶν σπιτιῶν τους. Τοὺς ἔχω ἰδεῖ ἐγὼ. Ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ Ἦσιπορτ μοῦ εἶπε ὅτι τὸ μαχαίρι εἶχε κάνει τὴ δουλειά του — ἔτσι τοῦ εἶπε, λέει, ὁ καπετάνιος τοῦ φραντσέζικου — εἶχε κάνει τὴ δουλειά του πέρου στὴ γαλλικὴ ἀκτὴ.

— Κτύπησε κανένα; Πέτα μου τὸ σφυρί.

Ὁ Χάρβεϋ ἔβγαλε τὸ φέρι, ξαναδόλωσε τ' ἀγκίστρι του καὶ πέταξε πάλι τὴν πετονιά.

— Τὸν σκότωσε, ἀπάντησε ὁ Ντάν. Φυσικὰ ἐγὼ ἔταν τ' ἀκουσα αὐτὸ θέλησα ἀκόμη περισσότερο νὰ τὸ πάρω τὸ μαχαίρι.

— Χριστέ μου! Δὲν τ'ἔβρα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἔκανε ὁ Χάρβεϋ, γυρίζοντας

πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ντάν. Ἄκουσε! Θὰ σοῦ δώσω ἕνα δολλάριο ἔταν πάρω τὸ μισθὸ μου. Θὰ σοῦ δώσω δυὸ

«Ὁ Ντόρης ἐπλησίασε μὲ γράμματα ἀπὸ τὸ σπίτι»

δολλάρια. Θὰ σοῦ σώσω ὅσα θέλῃς.

— Ἀλήθεια; Τόσο πολὺ λοιπὸν σ' ἀρέσει; ἔκανε ὁ Ντάν κοκκινίζοντας. Ἔ, λοιπόν, γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, γιὰ σένα τὸ πῆρα περισσότερο, γιὰ νὰ σοῦ τὸ χαρίσω. Μὰ δὲν ἤθελα νὰ σὸ εἰπῶ πρὶν νὰ ἰδῶ πὺς θὰ τὸ πάρῃς τὸ πρᾶγμα. Εἶναι δικό

σου, καὶ μ' ἄλη μου τὴν καρδιά, Χάρβεϋ, ἀφοῦ εἶμαστε σὺντροφοὶ στὴν φαρδύβαρκα καὶ σὲ τοῦτο καὶ σὲ κείνο καὶ στὰ ρέστα. Ἄρπαξ' το.

Καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε, μαχαίρι καὶ ζώνη, ἄλα μαζί.

— Μὰ ξέρεις, Ντάν, δὲν θέλω...

— Πάρε το. Ἐγὼ δὲν τὸ χρειάζομαι. Θέλω νὰ τὸ πάρῃς.

Ὁ πειρασμὸς ἦταν πολὺ μεγάλος.

— Ντάν, εἶσαι σπουδαῖο παιδί, εἶπε ὁ Χάρβεϋ. Θὰ τὸ φυλάξω ἄλη μου τὴ ζωή.

— Χαίρομαι ποδ τ' ἀκούω, ἔκανε ὁ Ντάν γελώντας εὐχαριστημένος. Κι' ὕστερα, γιὰ ν' ἀλλάξῃ κουβέντα:

— Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τραβᾷ ἡ ὁρμιά σου;

— Φαντάζομαι πὺς θὰ ἔχη μπερδευτῆ, εἶπε ὁ Χάρβεϋ.

Πρὶν νὰ τὴν τραβήξῃ, ὡστόσο, ζώστηκε τὸ μαχαίρι καὶ ἡ εὐχαριστήσῃ του ἦταν μεγάλη, ἔταν, καθὼς ἔσκυβε, ἀκουσε τὸ μέταλλο νὰ χτυπάῃ ἐπάνω στὴν κουπαστή.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὁρμὴ νὰ πάρῃ! φώναξε. Κάνει σὰν νὰ ἦταν μπλεγμένη σὲ τίποτε φόκια. Ἐδῶ ἔμως εἶναι ἔλο ἄμμος. ἔτσι δὲν εἶναι.

Ὁ Ντάν ἔσκυψε κι' αὐτὸς πάνω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ κι' ἔδωσε ἕνα τράβηγμα στὴν πετονιά.

— Ἔτσι κάνει μόνο τὸ γαδαρόφαρο ἔταν ἔχει καταπιῆ τ' ἀγκίστρι καὶ κάθεται ἀκούνητο σὺν πάτο, εἶπε. Δὲν ἔχει μπλεχτῆ σὲ δίχτυα. Γιὰ τίναξέ τὴν κᾶνα δυὸ φορές. Ἐγὼ θάλεγα καλύτερα νὰ τὴν τρα-

δούσαμε δηλ επάνω για να ιδούμε τι είναι.

«Αρχισαν να τραβούν με δηλ τους τη δύναμη, στερεώνοντας σε κάθε τράβηγμα την πετονιά επάνω στους σκαρμούς. Το άδρατο βάρος ανέβαινε σιγά-σιγά χωρίς μεγάλη αντίσταση.

— Ψάρι που τό πετύχαμε, Ξ; «Ι-σα! φώναζε ο Ντάν.

Τό επιφώνημά του όμως αυτό άλλαξε σ' ένα στριγγό ξεφωνητό, μιá διπλή κραυγή φρίκης, γιατί από τη θάλασσα έδγαίνε το πτώμα του Γάλλου ναύτη που τόν είχαν κηδεύσει οι συμπατριώτες του δυό μέρες προ-τότερα. Τό άγκύστρι είχε γαντζωθεί στην δεξιά του μασχάλη και τώρα λικνιζόταν ακουνητος και φρικαλέος, με τό κεφάλι και τούς ώμους έξω απ' τό νερό. Τά χέρια ήταν δεμένα στο πλευρό, τό πρόσωπό του όμως δέν υπήρχε πιά.

Τά δυό αγόρια έπεσαν σάν μιá μάζα ο ένας επάνω στον άλλον μέσα στο βάθος της βάρκας κι' έμειναν εκεί, ενώ ο νεκρός σείόταν ρυθμικά, κρατημένος στερεά από τό λεπτό σχοινί της πετονιάς.

— Τό ρεύμα... τό ρεύμα τόν γύρισε πίσω, τραύλησε ο Χάρβεύ με χείλη που έτρεμαν, πασπατεύοντας να βρω την άγκράφα της ζώνης του.

— Ω Θεέ μου, ω Χάρβεύ, βόγγησε ο Ντάν. Κάνε γρήγορα. Για τό μαχαίρι ήρθε δίχως άλλο. Δός του το πλώ. Βγάλτο.

— Δέν μπορώ... δέν μπορώ να βρω την άγκράφα! φώναζε ο Χάρβεύ.

— Γρήγορα, γρήγορα, Χάρβεύ. Στη δική σου πετονιά πιάστηκε.

«Ο Χάρβεύ ανακάθησε για να λύση τη ζώνη του, αντικρύζοντας τό κεφάλι, που κάτω από τό μουσκεμένα μαλλιά του δέν είχε πιά πρόσωπο.

— «Ολόρθος στέκει πάντα, φιθύρισε στον Ντάν, που έβγαλε τό σουγιά του κι' έκοψε την όρμιά, ενώ ο Χάρβεύ πετούσε την ζώνη με τό μαχαίρι έξω από τη βάρκα, όσο μακρύτερα μπορούσε.

Τό πτώμα ξαναβούλιαξε στη θάλασσα κάνοντας «πλούφ» και ο Ντάν άνασηκώθηκε άργά-άργά στά γόνατά του, πιδ άσπρος κι' από την ό-μίχλη.

— Γι' αυτό ήρθε. Είμαι σίγουρος πως ήρθε γ' αυτό. Είχα ξαναβδη άλλον που είχε πιαστή σ' ένα παραγάδι, μα εκείνο δέν μου έκανε και τόσο μεγάλη έντύπωση, ενώ τούτος έδω ήρθε έξω απ' τ' όρμιά για μός.

— Μακάρι να μ'ήν είχα πάρει πο-

τέ μου τό μαχαίρι. Θάρχόταν στη δική του την όρμιά.

— Και μ' αυτό τί; Τούτο τό σημερινό κόστισε και στους δυό μας δέκα χρόνια της ζωής μας. «Ω, Χάρβεύ, είδες τό κεφάλι του;

— «Αν τό είδα, λέει; Ποτέ μου δέν θά τό ξεχάσω. Μα για σκάσου, Ντάν; Δέν είναι δυνατόν να ήρθε έξωπιτγδες. Τό ρεύμα τόν έφερε.

— Ποιό ρεύμα, μου λές; Για τό μαχαίρι ήρθε, Χάρβεύ. Για σκέφου; Τόν ρίξανε στη θάλασσα έξω μίλλια μεσημερινά από εκεί που είναι άραγμένα τά ψαράδικα κι' εμείς τώρα βρισκόμαστε δυό μίλλια και μακρύτερα άκόμη από τό φραντσέζικο. Και μου είπαν πως τού είχαν βάλει και για βαριδι μιάμιση όργυτά άλυσίδα.

— «Ηθελα ναζερα τί είχε κάνει άραγε με τό μαχαίρι;

— Κάτι πολύ κακό δίχως άλλο, και γι' αυτό είναι υποχρεωμένος να τό κρατή επάνω του ως την ήμέρα της Δευτέρας Παρουσίας. Γι' αυτό λοιπόν ήρθε να τό πάρη.

Τά δυό παιδιά έμειναν για λίγο σιωπηλά. «Υστερα ο Ντάν είπε:

— Μου φαίνεται πως είναι καιρός να γυρίσουμε. Θά έδινα ένα μηνιάτικο για να σκορπίση αυτή ή όμίχλη.

Μές στην όμίχλη γίνονται ένα σωρό πράγματα που δέν παρουσιάζονται ποτέ όταν είναι ξαστεριά. Πότε άκούει κανείς άναφυλλητά, πότε άναστεναγμούς και κάθε λογής τέτοια δαιμονικά. Έγώ είμαι πολύ εύχαριστημένος που ήρθε όπως ήρθε, αντί να έρθη περπατώντας. Γιατί μπορούσε, ξέρεις, να έρθη και περπατώντας επάνω στη θάλασσα.

— Πάψε, Ντάν. Βρισκόμαστε άκρβώς από πάνω του τούτη τη στιγμή. «Αχ, άς βρισκόμουν στο καράβι κι' άς μούδινε ο μπάρμπα-Σάλτερς δσες βουρδουλές ήθελε.

— «Όπου να'ναι θά βαλθούν να μός φάξουν. Δός μου τη μπουρού.

«Ο Ντάν πήρε την μπουρού στά χέρια του, μα πριν φυσήξη κοντοστάθηκε.

— Τι κάθεις; είπε ο Χάρβεύ. Δέν έχω σκοπό να περάσω άπόψε έδω δηλ μου τη νύχτα.

— Τό ζήτημα είναι πως θά τό πάρη εκείνος τό πράγμα, είπε ο Ντάν σκεπτικός. Κάποιος πατριώτης μου μου είπε μιá φορά πως δούλευε σε μιá γολέττα όπου δέν τολμούσαν ποτέ τους να φυσήξουν με την μπουρού για να καλέσουν τις βάρκες, γιατί ο καπετάνιος—άχι εκείνος που είχε τότε, μα ένας άλλος που κυβερνούσε τό καράβι πριν από πέντε χρό-νους — ένα βράδυ στο μεθύσι του έ-

πέταξε ένα μούτσο στη θάλασσα και τόν έπνιξε. Και από τότε κάθε φορά που γύριζαν οι ψαρόβαρκες στη γολέττα, πλεύριζε κι' ή δική του και φώναζε: «βάρκα, βάρκα», μαζί με τις άλλες.

— Βάρκα! βάρκα! άκούστηκε μιá πνιγμένη φωνή μες στην όμίχλη.

«Έπεσαν πάλι ο ένας στην άγκαλιά του άλλου και ή μπουρού έγλύστηρε από τά χέρια του Ντάν.

— Βάστα καλά! φώναζε ο Χάρβεύ. Είναι ο μάγειρας.

— Πώς μου ήρθε έτσι στο νού εκείνο τό άνόητο παραμύθι, είπε ο Ντάν. Δέν χωράει άμφιβολία. Είναι ο γιατρός.

— Ντάν! Ντάννυ! Οδουού! Ντάν! Χάρβεύ! Ού! Χάαααααα!

— Έδω είμαστε! άπάντησαν με μιá φωνή τά δυό παιδιά.

«Ακουγαν τό πλατάγισμα των κουπιών μα δέν έδλεπαν τίποτε όσωπου ο μάγειρος στάζοντας όλος από την όμίχλη, βρέθηκε μπροστά τους.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΚΡΙΒΗΝΕ ΚΙ Η ΖΑΧΑΡΗ

Τόν παλιό καιρό, στην Πόλη, μιá κυράτσα πλούσια μα τοιγούνα, δεχόταν τις φίλες της καθ' έβδομάδα. Την ώρα που ή ύπηρέτριά της τριγόριζε τό δίσκο με τά τραταμένα—γλυκά συνήθως τού κουταλιού— τριγόριζε μαζί της κι' εκείνη, ακούδοντας σε κάθε φίλη, τη στιγμή που έτοιμαζόταν να βουτήση τό κουτάλι της στον κεσέ, έλεγε μελιστάλαχτη: — Πάρτε... πάρτε... άκριβήνε κι' ή ζάχαρη...

Τό έλεγε, φυσικά, για να πάρουν με διάκριση. «Αλλά εκείνες οι κάτεργάρες άλλαζαν ματιές, σκουπιούταν, κρυφομιλούσαν, και, στο πέτομα της... βουτούσαν τό κουτάλι στο γλυκό βαθύτερα. Δέν της άξιζε;

Για πολλά χρόνια στην Πόλη τό θυμούταν. Και στά έλληνικά σπία, όταν έβγαίνε γλυκό, έλεγαν με γέλια: «Πάρτε, άκριβήνε κι' ή ζάχαρη...».

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ Γ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΝΑ καλό Διαπλασόπουλο, ο Σίφουνας, παρακολούθει την έρευνα που κάνει ένα περιοδικό για να βρεθής ποιός, κατά γενική γνώμη, είναι ο έθνικός μας ποιητής. Οι περισσότεροι άπαντοδν ο Σολωμός. «Άλλοι, πολλοί επίσης, ο Βαλαωρίτης. Κι' ο Σίφουνας, καθώς μου γράφει, άπορεί: ποιός από τούς δυό είναι;

Τού άπαντώ: Μά κι' οι δυό! Μαζί τους κι' άλλοι άκόμα. «Ένα «Εθνος δέν έχει ένα μόνο έθνικό ποιητή.» Έχει πολλούς. Και τόσο περισσότερους, όσο μακρόχρονη είναι ή ζωή του κι' ή λογοτεχνία του. Η Γαλλία, ή Αγγλία, ή Γερμανία, ή Ιταλία, ή Ρωσία έχουν από δέκα τουλάχιστον, και μικρότερους άλλους τόσους. Κάθε ποιητής που άνηκει τά αισθηματά, τούς πόθους, τις έπιίδες τού «Εθνους του, κάθε ποιητής που έμπνέεται από τη ζωή τού έθνους του, τά ήθη, τά έθιμά του και την ιστορία του, κάθε ποιητής που στο έργο του υπάρχει ή έθνική γλώσσα κι' ή έθνική ψυχή, είναι έθνικός.» Έτσι και σε μός, ο Σολωμός και ο Βαλαωρίτης δέν είναι οι μόνοι που έχουν δικαίωμα στον τίτλο. Γιατί δέν είναι έθνικός ποιητής ο Κωστής Παλαμάς, που άνάμεσα σε τόσα άλλα, έγραψε τό «Δωδεκάλογο τού Ρύφτου» και τη «Φλογέρα τού Βασιλιά»; Γιατί δέν είναι ο Κωσταντίνος Καβάφης που ζωντανάει στο έργο του όλος ο άλεξανδρινός «Έλληνισμός; Γιατί δέν είναι ο Γεώργιος Βιζυηνός τού «Τελευταίου Παλαιολόγου» και της Θράκης δλάκερης; Γιατί δέν είναι ο Γεράσιμος Μαρκοράς τού «Όρκου», και τόσων άλλων έθνικών ύμνων; Γιατί δέν είναι ο «Αχιλλέας Παράσχος, που μετά τό θάνατο τού Βαλαωρίτη και τού Σολωμού, για πολλά χρόνια, θεωρούταν ο κ α τ' έ ξ ο χ ή ν και ο μόνος, και που δέν είναι έθνικό γεγονός ή έθνικό πρόσωπο που να μ'ήν τό ύμνησε; Μα και πόσοι άλλοι, από τόν «Αλέξανδρο Ραγκαβή τού «Εημερώματος», ως τού Γεώργιο Στρατήγη τού «Ματράζου»;

«Όλους αούτους, νομίζω, θά τούς άδικούσαμε, αν άποφαινόμαστε άξιωματικά πως ο έθνικός μας ποιητής είναι ο Σολωμός και μόνος, ή ο Βαλαωρίτης και μόνος. Αυτό πρέπει να τό προσέξουμε πολύ. «Αλλά δέν μπορούμε να μ'ήν ποθμε και μιάν άλήθεια: Αυτοί οι δυό χτυποδν και φαντάζαυν

περισσότερο για έθνικοί, ή αν θέλετε, ταιριάζουν πιδ πολύ με την εί-κόνα, με τόν τύπο, με τό ιδανικό τού «Εθνικού Ποιητή, όπως τά έχουμε στο νού μας, για τά μεγάλα ιστορικά, πατριωτικά, έθνικά θέματα, που πραγματεόθηκαν σχεδόν άποκλειστικά. «Ο Σολωμός έγραψε τίποτε λιγώτερο από τόν «Υμνο στην «Ελευθερία» που είναι ο έθνικός μας ύμνος. Μα και τούς «Ελευθερούς Πολιορκημένους» τού άθανάτου Μεσολογγισού, και την «Ωδή στο θάνατο τού Μπαϊρον», και την «Καταστροφή τού Ψαρών». «Ο Βαλαωρίτης πάλι, έκτός από τό «Θάναση Διάκο» και τόν «Αστραπόγιαννα», κι' έκτός από την τεράστια εκείνη «Ωδή στον Πατριάρχη», δέν άφησε άρματωλό και κλέφτη που να μ'ήν τόν ύμνηση... Τι να σάς πω, παιδιά μου! Θά μου φανόταν βεδήςλωση και Ιεροουλία αν ρωτούσε κανένας ποιός από τούς δυό ποιητές είναι ο πιδ πατριώτης, ο πιδ έλληνολάτρης, ποιός άγαπούσε πε-

ρισσότερο την «Ελλάδα: εκείνος που είπε «κλείσε την στην ψυχή σου να αίστανθής κάθε είδους μεγαλείο», ή εκείνος που είπε «νιώθω για σε, πατρίδα μου, στά στήθη χαλασμέ»; Σά φιλοπατρία, κι' οι δυό μου φανούνται τό άπειρο. Μόνο παιός από τούς δυό είναι σάν ποιητής μεγαλύτερος θά μπορούσε κανένας να ρωτήση χωρίς άμαρτία. Κι' ίσως τότε μόνο ναποφανθή: ο μεγαλύτερος είναι κι' ο έθνικώτερος. «Αλλά σ' αυτό, έγώ τουλάχιστο, δέν θάπαντάσσα. Δατρεύω τόσο και τούς δυό! Τό μόνο που ξέρω είναι πως τούς χωρίζει μεγάλη άπόσταση από τούς άλλους. Κανένας δέν είναι τόσο ποιητής όσο ο Σολωμός και ο Βαλαωρίτης! Προχτές άκόμα έκλαψα πιδ έτυχε να ξαναδιαβάσω την «Ωδή στη Σελήνη» τού Σολωμού. Και την άλλη μέρα έκλαψα επίσης ακούγοντας από τό ραδιόφωνο τό Γερο-Δήμο τού Βαλαωρίτη...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

10.

«Ο παππούς, για να'ναι βέβαιος πως ο Κωστάκης δέν θά γύρευε πάλι μογιές για να λερώνη τόν κόσμο, τόν έκλεισε, μόλις γύρισε κουρεμένος από τό κουρείο, σε μιá καμαρούλα που ήταν δίπλα στο γραφείο του. «Η καμαρούλα αυτή δέν είχε τίποτ' άλλο μέσα, παρά ένα τραπέζι και μιá καρέκλα. Τό άχυρόστρωμα έλειπε για να'ναι σωστή φυλακή.

— Έδω θά κάθεις όλη μέρα, τού είπε, και κάνε ό,τι θέλεις. Τό βράδυ μόνο θά σε στέλνω στο κρεβάτι σου, και τό πρωί πάλι έδω.

— Και δέν θά τρώω; ρώτησε με τρώμο ο Κωστάκης.

— Θά τρώς, αλλά λίγο. Αυτό για να μάθης, έκτός αν μου δώσης τό λόγο σου πως δέν θά ξαναζωγραφίσης.

«Ο Κωστάκης έσάωπασε. Τέτοιο λόγο δέν ήθελε, δέν μπορούσε να δώση.

— Καλά λοιπόν, είπε ο παππούς με θυμό· κάθου εκεί και... τά ξαναλέμε.

«Ο παππούς κλείδωσε άπόξω κι' ο Κωστάκης έμεινε μονάχος και συλλογιόμενος. Πως θά γινόταν ζωγράφος; Που θά βρισκε μογιές και πινέλλα, κλεισμένος σε μιá φυλακή; «Απελλιόσια!

Τό μεσημέρι κάποιος εκκλείδωσε την πόρτα. «Ήταν ή Μαργαρώ

που τού έφερνε να φάη. Αλλά μόνο ένα κομμάτι κρέας βωδινό, χωρίς σάλτσα, χωρίς πατάτες, χωρίς τίποτα. Και ψωμί.

— Και πως θά τό φάω αυτό ξερό; μουμούρισε ο Κωστάκης.

— «Έτσι είπε ο παππούς, άποκρίθηκε ή Μαργαρώ. «Αμα μετανιώσετε, θά τρώτε στο τραπέζι απ' όλα.

— «Αχ, δέ με λυπόσαι;

— Σάς λυπάμαι, κύριε Κωστάκη, μα τί να σάς κάμω ;
 — Άχ, Μαργαρώ ! . . . Άν μούφερνες κρουφά λίγη σάλτσα ντομάτα και τὸ μπουκαλάκι με τὴ μουστάρδα . . . κάτι θά τραγοῦταν αὐτὸ τὸ παλιό-κρεας. "Ελα, καίμένη, μὴν εἶσαι κακή. "Ο παππούς δὲν θά τὸ μάθῃ.
 Ἡ Μαργαρώ, πού στὸ βιάθος ἀγαποῦσε τὸ μικρὸ τῆς κύριο, συγκινηθῆκε.

— Καλά, εἶπε, περιμένετε λίγο και. . . ἂν μπορέσω χωρὶς νὰ με καταλάβῃ κανένας, θὰ σάς φέρω.

Πραγματικῶς, ἡ Μαργαρώ βγῆκε και σὲ λίγο γύρισε μ' ἕνα πιάτο σάλτσα ντομάτα και με τὸ μπουκαλάκι τῆς μουστάρδας σχεδὸν γεμάτο. "Ο Κωστάκης ἐκάθησε νὰ φάῃ τὸ «παλιόκρεας». Ἀλλὰ μόλις τὸ ἐκοψε κομματάκια και τὰ σκέπασε με τὴ σάλτσα, κι' ἔβαλε με τὸ κουταλάκι στὴν ἀκρη τοῦ πιάτου του λίγη μουστάρδα, τοῦ ἤρθε ἡ μεγάλη ἰδέα.

«Καλέ, γιὰ σιάσου ! εἶπε μέσα του. Τί εἶναι ἡ σάλτσα ντομάτα παρὰ ἕνα ὠραῖο κόκκινο χρώμα ; Και τί εἶναι ἡ μουστάρδα, παρὰ ἕνα ὠραῖο χρώμα κίτρινο ; Και λέω πῶς δὲν ἔχω μπογιές ; Καλέ, ἔχω και πυραεῶ !»
 (*Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
 — Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ντροπαλά, ἀλλὰ χθὲς τὸ βράδυ ἤμουν τόσο κουρασμένη. . . και κρύωνα. Μὰ δὲν πήρα τίποτε, σὰς βεβαιώνω.
 — Χμ, λές τὴν ἀλήθεια ἀραγε ;
 Εἶχαμε κλεισεῖ καλά, μα οἱ Ἀτοίγγανοι παντοῦ τρυπῶνουν. Και πού εἶναι οἱ σάντροφοί σου ;
 — Δὲν ἔχω, εἶμαι μόνη μου.
 — Τέτοια ἡλικία και ελομόναχη ! Πίνεται αὐτὸ τὸ πράγμα ; Μόνο αὐτοὶ οἱ εἰδωλολάτρες ἀφήνουν τὰ παιδιά τους νὰ γυρίζουν τίς νύχτες μοναχά, χωρὶς νὰ τοὺς μέλλει ἂν θά πάθουν τίποτε. "Ελα τώρα, δρόμο ! και νὰ μὴ σὲ ξαναῖδῶ μπροστά μου.
 Ἡ Μαριά δὲν εἶπε τίποτε, μὰ σηκώθηκε, τίναξε τ' ἄχυρα ἀπὸ τὸ φάσμα τῆς και τὰ μαλλιά τῆς και ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ. Ἡ γυναίκα ὅμως τὴν φώναξε. Δὲν ἦταν τόσο κακή ὅσο ἐδειχνε.

«Τὸ χῶμα ἔφυγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς». (Σελ. 301, στ. α')

— Σιάσου λιγάκι, εἶπε στὴ Γυφτοπούλα. "Οποῖος κοιμηθῆ στὸ σπίτι μας δὲν φεύγει; Δίχως νὰ φάῃ. Μείνε ἔδῳ.
 Καὶ μπῆκε στὸ σπίτι. Σὲ λίγο ξαναβγήκε μ' ἕνα πιάτο βαθὺ γεμάτο σούπα πού ἀχνίζε. "Οταν εἶδε με πόσην βρεξὴ τὸ ἔτρωγε ἡ Μαριά, συγκινηθῆκε.
 — Καθὼς βλέπω δὲν δειπνήσεις και τόσο καλὰ χθὲς τὸ βράδυ, εἶπε και ἡ φωνὴ τῆς τώρα ἦταν μαλακώτερη. Πάρε κι' αὐτὸ τὸ ψωμί νὰ τὸ

ἔχῃς στὸ δρόμο. Πού πηγαίνεις ;
 — Θέλω νὰ πάγω στὴν πατρίδα μου, κυρία, ἀποκρίθηκε ἡ Μαριά. Μὰ δὲν ξέρω τὸ δρόμο.
 — Και πού εἶναι ;
 Ἡ Μαριά εἶπε τὸ ὄνομα τῆς :

παρχίας, ὅπου βρισκόταν τὸ Πανωχάρι, μὰ ἡ γυναίκα ἄνοιξε μονάχα τὰ μάτια τῆς Δὲν ἤξερε γρὸ γεωγραφία κι' οὔτε εἶχε ποτὲ τῆς ταξιδέψει.
 — Θὰ εἶναι πολὺ μακριά, τῆς εἶπε, μα και κανεὶς ἐδῶ δὲν θά ξέρῃ νὰ σοῦ πῇ. "Εδῶ ὅμως κοντὰ εἶναι ἡ πολιτεία κι' ἐκεῖ θά μάθῃς.
 — Λοιπὸν θά πάω στὴν πολιτεία, εἶπε ζωηρὰ ἡ Μαριά.
 — Σιάσου λοιπὸν λιγάκι νὰ πάμε μαζί. "Εγὼ θά πάω ἐδῶ κοντὰ σ' ἕνα ἄλλο χωριό, με τὸ κάρρο. "Ελα κι' ἐσὺ μαζί μου νὰ γλυτώσῃς κάμποσο δρόμο και κόπο, κι' ἀπὸ κει ρωτώντας πᾶς στὴν πολιτεία.
 Ἡ Μαριά δέχθηκε πρόθυμα και

ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα καθόταν μες στὸ κάρρο δίπλα δίπλα στὴ χωριάτισσα. Στὸ χωριὸ ἔφθασαν κατὰ τὸ μεσημέρι και κει ἡ χωριάτισσα οὔστησε τὴ γυφτοπούλα στὴν ξαδέερη τῆς, πού παρῆλαβε τὴ Μαριά και τὴν πήρε μαζί τῆς στὸ δικὸ τῆς χωριό, πού βρισκόταν μόνον δυὸ ὧρες μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμητὴ πολιτεία.

"Εκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Μαριά κοιμήθηκε περιφρημα μέσα στὸν ἄχυρωνα ἀφοῦ πρῶτα ἐδειπνήσε ἀκόμη πὺ περιφρημα. Καταῦποχρέωσε πιά τὴν χωριάτισσα πού τὴν φιλοξένησε κάνοντάς τῆς διάφορες δουλειές, γιὰ τὴ ὑπερήτρια τῆς εἶχε χτυπήσει τὸ πόδι τῆς και ἦταν χάμω στὸ κρεβάτι.

"Οχτὼ μέρες τὴν κράτησε στὸ σπίτι τῆς και γι' ἀνταμοιστὴ γιὰ τίς δουλειές πού τῆς εἶχε κάνει και γιὰ τὴν προθυμία τῆς, τῆς πλήρωσε τὸ εἰσιτήριο τοῦ λεωφορείου πού θά τὴν πῆγαινε στὴν πολιτεία.

— "Οταν φθάσῃς ἐκεῖ θά μάθῃς πιά εὐκολα ἀπὸ πού θά πᾶς στὴν πατρίδα σου. "Ἄμε στὴν Παναγία, παιδί μου, και καλὸ κατευόδιο.

Και ἡ Μαριά ἔφυγε δακρυομένη. Βέβαια και οἱς πολιτείες ὑπάρχουν καλοὶ ἄνθρωποι ὅπως και στὰ χωριά. Καὶ ὅμως ἡ Μαριά βρέθηκε στὴν πολιτεία πολὺ περισσότερο στενοχωρημένη και χαμένη παρὰ ὅ,τι στὰ χωράφια.

Γύριζε στοὺς δρόμους κοιτάζοντας τὰ πρόσωπα τῶν διαβατῶν πού τὴν παρατηροῦσαν με περιέργεια. Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε τέτοιο πρόσωπο, ὥστε νὰ ξεθαρρετῆ και νὰ τὸν ρωτήσῃ.

Και τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, τὰ χρήματά τῆς οὐδὲν ἔμεναν.

Νὰ ζητιανέψῃ δὲν ἤθελε. Νὰ χορέψῃ ; Πῶς, χωρὶς τὸ ντέφι τῆς ; "Οποσδήποτε μῆτε μέσα σὲ μιά μπουραρία και τραγοῦδιζε ἕνα τοιγγάνικο τραγοῦδι.

Οἱ πελάτες τῆς μπουραρίας, μὲλις ἄκουσαν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ τραγοῦδιου, γύρισαν ἔλοι κατὰ τὸ μέρος τῆς Μαριάς και συγχρόνως ἔφαζαν τίς τσέπες τους γιὰ κανένα μικρὸ νόμισμα, πρόθυμοι νὰ τὸ προσφέρουν στὴν γυφτοπούλα ὅταν θά τελείωνε τὸ τραγοῦδι τῆς και θά γύριζε τὰ τραπέζια.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή πού ἡ δυστοχομένη ἡ Μαριά τελείωνε τὸ τραγοῦδι τῆς, ἕνα βαρὺ χέρι τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸν ὄμο και μιά τραχεῖά φωνὴ ἀκούστηκε :

— Πού εἶναι ἡ ἀδειά σου ; Τραγοῦδάς χωρὶς νὰ ἔχῃς ἀδειά ; Φυλακὴ λοιπὸν.

Ἡ Μαριά ἔβγαλε μιά ἀπαρακτικὴ φωνή. Φυλακὴ ! Μὰ γι' αὐτὴν ἦταν καλύτερος ὁ θάνατος.

— Ἀφήσέ με, εἶπε στὸν ἀστυφύλακα, ἀφήστε με, νὰ χαρῆτε τὴ ζωὴ σας. Δὲν ἔκανα τίποτε κακὸ. Πηγαίνω στὴν πατρίδα μου και εἶμαι περαστικὴ ἀπὸ δῶ.

Στὴν παράκλησή τῆς αὐτῆ, ἀποκρίθηκε μιά ἄλλη φωνὴ γλυκειά, πού ἡ γυφτοπούλα θυμόταν πῶς κάπου τὴν εἶχε ἀκούσει.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἡ μικρούλα εἶναι μαζί μου. Ἐμένα νομίζω με ξέρετε καλά, κάθε χρόνο περνῶ ἀπ' ἐδῶ και τραγοῦδῶ τὰ παραπονετικά ἐκεῖνα τραγοῦδια μου και ποτὲ δὲν ἔδωσα ἀφορμὴ νὰ μοῦ γίνῃ καμμιά παρατήρηση ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ τὸ ἀφήσετε τὸ κοριτσάκι, γιὰ τὴν εἶναι τὸ δεξὶ μου χέρι και με βοηθεῖ πολὺ νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου.

— Ἀφοῦ ἐγγύασαι ἐσὺ, γέροντά μου, εἶπε ὁ ἀστυφύλακας, τότε διαφέρε.

Και λέγοντας ἐτοῖ ἀφῆσε τὴ Μαριά και βγῆκε ἔξω νὰ χωρίσῃ δυὸ μεθυσμένους πού εἶχαν ἔρθει στὰ χέρια.

Θὰ καταλάβατε βέβαια πῶς ὁ ἀνέλπιστος σωτήρας τῆς Μαριάς ἦταν ὁ γέρος ἐκεῖνος τραγοῦδιστῆς πού τὸν συναντήσαμε στὴ γιορτὴ τοῦ κυρ-Σπύρου Φαρῆ νὰ τραγοῦδάῃ τόσο ὠραῖα.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ γέρο-τραγοῦδιστῆς, σὰ σταλμένος ἀπ' τὸ Θεό, ἤρθε στὴν ὥρα και γλύτωσε τὴ μικρὴ μας φίλη ἀπὸ τὰ βιάσανα τῆς φυλακῆς.

Εἶπε φέμματα στὸν ἀστυφύλακα γιὰ τὴ λυπήθηκε τὸ ἀπροστάτευτο κοριτσάκι και γιὰ τὴν καταλάβῃ τὴν καλὴ του φυχή.

"Ἦταν βέβηκος πῶς με τὸ φέμμα του δὲν ἔβλαπτε κανένα, οὔτε θά ἀφελῶσε τὸν ἑαυτὸ του.

"Ἐπλησίασε λοιπὸν τὴν Μαριά και τῆς εἶπε :

— Καλὰ πού μ' ἐπίστρεψε ὁ ἀστυφύλακας, μα ἂν τύχῃ κι' ἄλλῆ γνῶμη ; Δὲν θά κάνουμε ἀσχημα νὰ φύγουμε μτὰ ὦρα ἀρχήτερα. Δὲ θά σ' ἄρσες νὰ

πᾶς στὴ φυλακὴ μικρούλα μου ;
 — "Ὁ ! εὐχαριστῶ ! εὐχαριστῶ ! εἶπε ἡ Μαριά και καταφιλοῦσε τὸ χέρι τοῦ γέρο σωτήρα τῆς. Ἡ φυλακὴ εἶναι ὁ θάνατός μου. Πάρτε με νὰ σὰς δουλεύω, νὰ τραγοῦδῶ μαζί σας και θά σὰς ἀγαπᾶω πολὺ πολὺ ! Και πῶς με γνωρίζετε ; Μιὰ φορὰ με εἶχατε δεῖ ἐκεῖνη τὴ βραδυά . . .
 — Ναί, ἀλλὰ εἶναι μερικὰ πρόσωπα πού δὲ λησμονιοῦνται εὐκολα. Κι' εἴπειτα τὸ τραγοῦδάκι σου ἐκεῖνο ;
 "Ἀχ, κόρη μου, πῶς νὰ τὸ λησμονήσω ! "Ἦμουν περαστικὸς και ἀκουσα τὸ τραγοῦδι σου κι' ἀμέσως γνώρισα τὴ φωνὴ σου. "Ἄς σταθῶ, εἶπα, νὰ τὸ ἀκούσω και νὰ, εἶδες δεῖ ἔφθασα ἴσα ἴσα ἀπάνω στὴν ὦρα. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, κόρη μου ; "Ελα τώρα πᾶμε νὰ τσιμπήσουμε κάτι τι και νὰ

μοῦ διηγῆθῃς πῶς εὐρέθηκες ἐδῶ μονάχη, ἐνῶ ἐγὼ σὲ ἀφήσα στοῦ κυρ-Σπύρου Φαρῆ.
 Ἡ Μαριά ἀκολούθησε τὸ γέρο-σωτήρα τῆς σ' ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο κι' ἀφοῦ ἔφαγαν διηγῆθηκε καταλεπτῶς τὴν θλιβερὴ ἱστορία τῆς.
 Εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ἡ καίμενη ἡ Γυφτοπούλα νὰ πῇ τὸν πόνο τῆς και νὰ ξελαφρώσῃ τὴν καρδιά τῆς.
 "Ο γέρο-τραγοῦδιστῆς τὴν ἀκούγε συγκινημένος κοιτώντας τὴν καλὰ, σὰν ν' ἀκούγε καμμιά παλιὰ ἱστορία.
 — Ἄν τὰ παθήματά σου γίνονταν τὸν παλιὸ καιρὸ θά τᾶκαναν ἕνα ὠραῖο τραγοῦδι.
 — Σὰν τὸ τραγοῦδι τοῦ Κ ἄ μ π ο υ τ ῆ ς Π ρ ο δ ο ρ ῖ ὀ ς π ὸ τ ρ α γ ο ῦ δ ῆ ς τ ῆ β ρ α δ υ ἄ ἐ κ ε ἰ ν ῆ σ τ ο ῦ κυρ-Σπύρου τ' ὄνομα, εἶπε ἡ Μαριά.
 — Ναί, κόρη μου, ἀλλὰ τὰ παθήματα τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων δὲν γίνονται τραγοῦδι εὐκόλα-εὐκόλα. Τώρα, λοιπὸν Μαριά μου, νὰ πᾶς μόνη σου στὸ χωριὸ σου εἶναι δύσκολο. "Ἄν θέλῃς μείνε μαζί μου νὰ κάμῃς τὸ γύρο πού θά κάνω κι' ἐγὼ. Ἀληθινὰ θ' ἀργήσουμε λιγάκι, ἀλλὰ τελοςπάντων θά φθάσουμε ἀργὰ ἢ γρήγορα. "Ἄν ἔχεις ὑπομονή, ἀκολούθησέ με. Ἄδριο φεύγουμε ; θά σὲ γράψω στὴν ἀδειά μου και θά σοῦ ἀγοράσω μιά κιθάρα κι' εὐκόλα θά μάθῃς νὰ παίξῃς.
 (*Ακολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Καβάλλα στὸ φράχτη
"Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν Μάτα Ρίβα

Ναί, κόρη μου, ἀλλὰ τὰ παθήματα τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων δὲν γίνονται τραγοῦδι εὐκόλα-εὐκόλα. Τώρα, λοιπὸν Μαριά μου, νὰ πᾶς μόνη σου στὸ χωριὸ σου εἶναι δύσκολο. "Ἄν θέλῃς μείνε μαζί μου νὰ κάμῃς τὸ γύρο πού θά κάνω κι' ἐγὼ. Ἀληθινὰ θ' ἀργήσουμε λιγάκι, ἀλλὰ τελοςπάντων θά φθάσουμε ἀργὰ ἢ γρήγορα. "Ἄν ἔχεις ὑπομονή, ἀκολούθησέ με. Ἄδριο φεύγουμε ; θά σὲ γράψω στὴν ἀδειά μου και θά σοῦ ἀγοράσω μιά κιθάρα κι' εὐκόλα θά μάθῃς νὰ παίξῃς.
 (*Ακολουθεῖ)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
 ΑΠὸ τὸΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

"Ο Πετεινὸς σκαλίζοντας τὸ χῶμα μτὰ φορὰ, ἔβλεψε με τὴ μύτη του λαμπρὸ μαργαριτάρι τὸ πάει λοιπὸν στὸ χροσικὸ και τοῦλε νὰ τὸ πάσῃ.
 — "Θαροῦ, τοῦ λέει, πῶς εἶν' αὐτὸ ἀξίας μαργαριτάρι, γιὰ μένα ὅμως δὲν κάνει ἂν ἤθελες νὰ μούδινες γι' αὐτὸ, λίγο κριθᾶρι πύτερο τόπο πιάνει. Μιὰ μέρα ἕνας ἀγαάμματος κι' αὐτὸς κληρονομᾶει και σπουδαία χειρόγραφα και στὸν ἐπιδότη πάει.
 — "Θαροῦ, τοῦ λέει, πῶς εἶν' αὐτὰ, ἀξίας, χαριᾶ, μεγάλης, γιὰ μένα ὅμως δὲν κάνουν ἂν ἤθελες νὰ μούδινες γι' αὐτὰ, λίγες δραχμοῦλες, καλύτερο τόπο πιάνουν.
 (*Παράφραση)
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

μένο και τό γλωσσικό από τό γράμμα του σέμπρου σας: «Τήν παρελθούσαν έδδομάδα θά έλθω ό άνιψός μου»!

Είπα, είπα, Μικουμπαυλίνα, πού ήρθες πρώτη με τόσο καλό βαθμό ναί, είδα τό νόμιά σου και στην Έφημερίδα και φαντάσου τή χαρά μου. Είδα και τί φράσα περιέχει έδώ τίς διακοπές, κι' ώραιότερα βέβαια όταν θά πής στην έξοχή. Τά σημεία έκείνα πού βλέπεις στην ταϊνία σου—γράμματα, άριθμούς—είναι βοθηθητικά τής διεκπεραίωσης, δηλαδή τής ένομοσίαις των φυλλαδίων για τό Ταχυδρομείο. Π. χ. ή δική σου έχει στην άρχή ένα Ω. Αυτό τό έχουν όλες οι ταϊνίες των Άθηνών, πού φυλλάσσονται χωριστά. Τάλλα περιττό να σου τά εξήγησω.

Διόρθωση: Κατά λάθος είπα πως στό Κρυπτογράμμα του Έκτικτου Διαγωνισμού—προηγ. φυλλάδιο—δέν υπάρχει Θήτα. Υπάρχει κι' αυτό τό γράμμα κι' έχασε τό δπ' όψη σας.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Έγινε ή ανατόπιση των Μικρών Μυστικών. Η νέα αυτή έκδοση των τετραδίων είναι κομψότερη, οά πολύ καλό χαρτί, κι' έχει τίς έρωτήσεις οά άπλή γλώσσα κι' όχι στην άπικαθαρεύουσα των προηγουμένων έκδόσεων.

Κάθε τετράδιο τιμάται δρ. 1,50 χωριστά τά ταχυδρομικά, όταν είναι για τό Έξωτερικό. Άλλη 1 δραχμή.

Βοτσίλα ο' σαςος είχαν παραγγείλει από καιρό, και στό εξής θά στέλνω άμέσως ο' σαςος παραγγέλουν.

Με την ευκαιρία αυτή θυμίζω πως τό Λυσόχαρτο τιμάται τώρα 4 δραχμές ή δεσμίδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Νέλσον, ά. (ΧΜ). Κόμης ντέ Τρεμώ, ά. (ΓΦ). Ροδόγεια, κ. (ΧΒ). Τάυ-Ση, κ. (ΑΜ). Ηώς, κ.ι.ι. Χαρούμενο Γέλιο, κ. (ΜΣ). Έγώ, ά. Νέλλυ, κ. (ΦΤ).

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Οαλήν Άργυρόπουλον (οι λύσεις δεκτές ναί, από τό Έλλεισοφώνων 266 λείπει πραγματικά ένα ο στην τελευταία λέξη, αλλά έννοείται τόσο εύκολα ώστε δέν τό άκυρώνω!) Γέλιον (είδα τί φράσα πού περιέχει στον «Κόμπο» σου τώρα πού είπ' άλευδωρή και βέβαια πού δέν έχει ανάγκη να πής και ο' άλλη έξοχή' οί φωτογραφίες πού μου στέλνεις πολύ σκοτεινές' θάβγαιναν μονιζόσφες και τίποτα δέν θά φαινόταν' όστόσο ο' εύχαριστώ) Γαλανομάταν (ή αδελφή σου μου γράφει πως θέλεις να λάβης μέρος στον έορτασμό των Έβηντάχρονων' ο' εύχαριστώ πολύ και τό σημειώνω για να οά καλέσω έν καιροφ) Καστανούλαν (αυτό, καθώς θά είδεις, οσδ ένέκρινε' πολύ ώρατο τό πρώτο σου γράμμα, ο' εύχαριστώ για τό καλά σου λόγια, κι' έλπίζω να μου γράφης συχνά) Θεομήν Πατριώτισσαν (και τό δικό σου ποίτο γράμμα μ' εύχαρίστησε πολύ' θά είδεις την Έγκριση του ψευδωνύμου σου' έλπίζω να μου γράφης συχνά από τό «εφημερηϊά» σου και να λήβης μέρος ο' όλους τούς Διαγωνισμούς' είσαι μόλις 13 χρονών και πής στην Γ' Έκταξίου, αλλά γράφεις ώρατα οά μεγάλη) Βάρεσον Πόλον (χαίρω πολύ για δλ' αυτά πού μου γράφεις, προπάντων πως τάβλητικά δέν οά κάνου να παραμελής τά μαθήματα' κι' άπόδειξη ο βαθμός σου 16 είναι πολύ καλός βαθμός για ένα φίλαθλο μαθητή) Άγγε-

λοπούλαν Ν. Πούσκουλου (πρώτα οε συγχαίρω για την επιτυχία σου, κι' έπειτα ο' εύχαριστώ για την εύγενή προσφορά σου την έλαδα από σημείωση για να οά καλέσω έν καιροφ) Σερμπετζή (μετά χαράς' θά είδεις την Έγκριση' έλπίζω να μου γράφης συχνά) Ηλέκτραν, Δουκήν Καμέλιαν κλπ. κλπ..

Είς όσας έπιστολάς έλαδα μετά την 26 Ίουλίου θάκάντησω από έρχόμενο.

ΟΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ του νέου 28ου Διαγωνισμού Λέσων, έλασε προκησέν εν τή σελ. 318. ΑΙ λύσεις των Άσκήσεων του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι τής 5 Οκτωβρίου.

437. Δεξιόγλωσσος

Τρανή θεά με μία λεζούλα Γεννή έναν ήρωα μυθικό, Που άνδρωγαθούσε από παιδί.

Μα στάσου άκόμα μά στιγμούλα, Έχασα, λύτη, να οσδ πώ Πώς; πρπει νάβρης. . . τό κλειδί.

(Παλαιών) Γελαστές Άντιπλοίαρχος

438. Στοιχειόγραφος

Ένα γράμμα άπ' τό σακκούλι Άν του πέση κατά λάθος, Νά τό λύση ενώ παλεύει,

Θά τό λύη εύθής ο λύτης Γυναικεία μορφή να πάρη Και στον Όλυμπο νάνεβη.

439. Μεταουλλαβισμός

Ζώ, όχι άπ' τά μεγάλα, (Θηλυκό και στην κοινή) Που μας δίνει άφθονο γάλα,

Έγώ τό άνασυλλαβίζω, Άλλά μ' έκπληξη τρανή Ίδιο πάλι τάντικρόσω.

Τζοκέυ

440. Αίνιγμα

Του Δία γιός, Ηώς τρανός, Μας λέ' ή Μυθολογία. Και τρωτικό.

Μά ξωτικό, Μας λέ' ή Ζωολογία.

(Παλαιών) Λοχαγός Ντρεψούς

441. Υαροπόικαλον

* * * * *

Νάντικατασταθούν οί άστερίσκοι διά γραμμάτων ούτως ώστε νάναγινώσκονται: νήσος του Αιγαίου, πόλις τής Θράκης, πτηνών νηκτιών, αρχαίος νομοθέτης, πόλις τής Ελλάδος, Μήν, άργοναύτης, νήσος των Κυκλάδων.

Δωδοναίος

442. Έρωταρμένη Έπιγραφή

Μ**ΙΣΕ*Ι*ΟΑ*Τ*

Άπό την Έπιγραφήν αυτήν, τής όποιας δέν χωρίζονται λέξεις, έχουν φθαρεί έφτά γράμματα σημειούμενα δι' άστερίσκων.

Τζοκέυ

443 447. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμματος εις έκάστην των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν, άνευ άναγραμματος, άλλαι τόσαι λέξεις.

πιθήρι, ονόνη, φωτιά, ονάρα, χέρι (Και οι παράγωγοι λέξεις θά είναι, έννοείται, τής δημοτικής)

Οδώβερλεϋ

448. Άκροστιχίς Τάρακά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελούν μυθικών ήρωα:

1, Κράτος τής Εύρώπης 2, Μεγάλη θεά 3, Άπόστολος 4, Χρονική μονάς 5, Βασίλευς τής Ρώμης.

Δωδοναίος

449. Μικτόν

Ιευσ-αι-μ-ον

Οδώβερλεϋ

450. Γεϊφος

ια+Χα

εΧ+Χας

(Παλαιών)

Βασίλευς Αθή

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φυλλ. 21

243. Νεφώνιον (ναί, Όρίων).— 244. Θούριος-ούριος.— 245. Κρόνος-κράνος. 246. Ό άλλης. ή Άλις.— 247.

ΠΑ Α Τ Ε Ι Α 248 ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Α Ρ Υ Ρ (*Αβελ, σέλας, ίβις, Α Ρ Ο Τ Ρ Ο Ν Δεία, έλαία, δβολός). Τ Τ Ω Η — 249. Τόν άραπή ΕΥ Ρ Ω Τ Α Σ να λευκάνης άδικα Ι Ο Α Ι των κόπο γάνεις.(Η Α Ρ Ν Η Σ Ι Σ άνάγνωσις σχίζει έν του Τ τής τούτης γραμμής, κατέρχεται εις τό Ο και Ν τής ενάτης, ενάθεν άνοχεται μέχρι του Ρ τής δευτέρας και διαγράφει τό σχήμα μειωνοσει-δός).— 250. ΑΡΗΣ-ΑΝΙΑ-ΟΣΜΗ (Αί-ΑκΟΣ, ΡήΝοΣ, ΗΑΙΟΜεΤρον, ΣτΑ-τΗρ).— 251. Ίάσον.— 252. Η πίστις σου οε έσωσε (δπ' εις τί, σου οε ε, σο ο' ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ' 416]

Παγώνη, τό ψευδώνυμο τ'εραγε ή... γάτα; . . Παναγιωτόπουλε, άπ' τά πολλά, δέν ξέρω ένα!

ΣΚΥΡΙΝΟΠΟΙΟ

[ΑΘ' 417]

Ίθρύεται ούλλογος «Καλλιτεχνική Συν-Τροφιά». Σκοποι: Διαδosis διαπλάσως, διαγωνισμοί, φιλολογικαί και μουσικαί συγκεντρώσεις, διαλέξεις, έκδρομαί και κατάρτησις άποκαλύψων. Δεχόμεθα δλους-εσ μέλη άνω των 14 έτων. Δίσις: Κον Κωνστ. Άντωνιάδον, δδός Παρρών θα, Άθήναι.

Ό Πρόεδρος: Κόμης ντε Τεσνάρ Ό Άντιπρόεδρος: Βάγγερ

[ΑΘ' 418]

Διαπλάσπουλα, προσοχή! . . Οι Μυστηριώδεις Κατάσκοποι πάντοτε άγρυπνοί! . . Ό προκηρξίας τό ελμωφήσιμα Συλλόγων' Υποκέρμη Σέσιλ, είναι ο πρόεδρος τής «Τρελλαπαρίας» Γελαστές Άντιπλοίαρχος. Σκαποδσε νάναδείξη τον ούλλογό του Δημοφιλέστερον πάντων, μη ύπολογίζων φήφους' έπιθυμώ να έπαναλάβη την γκάφα περικών! . . οτι-νεις επατάχθησαν άμειλίχως!!! Κατόπιν τούτου άποσυρμέθα Δημοφρήσιματος.

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΘ' 419]

Άμπεθ Οδών, Μαρινέλλα, περιμένο Άγράμμα σας, δέν έβρω διεδθυσιν. Έμένα: Άραχίδης 61, Άθήναι.

Ρομπέν του Δόξλεϋ

[ΑΘ' 420]

Ζζάνιον, Μικρή Άερομάχος, Μικρή Έθελανή, οας δεχόμεθα ος μέλη.

ΖΟΙ ΡΑΟΠΑΡΕΑ

[ΑΘ' 421]

Βασίλισσα των Δουλουθών, για τίς εδ-Χέγες σου και τό ώρατο δώρο σου ο' ευχαριστώ πολύ.— Βαρκοόλα του Νελλου